

ANH CÒN NỢ EM (Chinh Nguyên)

ANH CÒN NỢ EM

MỘT

Ngày 30 tháng 4 năm 1975. Sau khi vị Tổng

Thống vài ngày của miền Nam ra lệnh cho quân đội buông súng đầu hàng địch, để mặc cho Cộng Sản miền Bắc cưỡng chiếm toàn miền Nam. Nguyên buông súng nhưng cha chàng không cho chàng đầu thú để đi học cải tạo vài tuần sẽ về, như cán bộ Cộng Sản nói.

Kinh nghiệm sống của ông cho biết rằng đó là cái bẫy Cộng Sản đưa ra để bắt hết quân dân cán chính bỏ tù, và sẽ giết họ dần mòn trong im lặng dưới cái danh nghe rất kêu: "Trại học tập cải tạo" để che mắt nhân dân miền Nam và quốc tế.

Cuối tháng 11/1975 vào một buổi sáng cả nhà vừa thức dậy, cha Nguyễn gọi chàng ra phòng khách, dúm cho chàng cái túi có hai bộ quần áo vải, và một số tiền.

Bằng giọng nói như ra lệnh, lạnh như băng:

- Con phải kiếm đường đi khỏi Ban Mê Thuột ngay hôm nay, Ta nghe phong phanh, chúng nó đã biết con ở đâu. Chúng nó sẽ bắt con bất cứ lúc nào..!

Nguyên nhìn cha, ngại ngùng đưa tay nhận món tiền không cần đếm, chàng dứt vội vào túi quần, trong khi mẹ chàng vừa bước vào đứng bên cạnh cha nước mắt dàn dụa trên mặt. Nguyên nhìn hai đấng sinh thành trong tuổi già, chàng cúi nhìn xuống đất lắc đầu:

- Con không đi đâu, con trốn vào rừng, tối về nhà vì thầy mẹ già rồi. Đâu có ai bên cạnh, các em con đưa đi tù, đưa mất tích chưa về...! Không biết tội nó ra sao...!

Cha Nguyễn quắc mắt nhìn chàng, giọng nói gắt trong sự đau xót tột cùng :

- Vì con là Không Quân Kiểm Báo, rồi cứ ở phố la cà hết quán cà phê này tới nơi nhảy đầm khác. Bạn bè của con cả tỉnh Ban Mê Thuột nhỏ bé này đều biết con là ai, thì con khỏi cần trốn vô ích. Những bạn học của con tại Ban Mê Thuột này cũng có người theo Cộng Sản nằm vùng! Nếu con muốn ta đi lượm xác con sau khi tội nó bầm con ra từng mảnh! Thì con ở lại Ban Mê Thuột !

Bây giờ có hai điều: Một là con trốn đi, và chết đâu cũng được, nhưng không thể chết ở Ban Mê Thuột. Hai là con tự tử, thầy không muốn con chết trong tay Cộng Sản để rồi không thấy xác. Nếu không có gan tự tử thì cầm gói này, và lấy chiếc Honda của thằng Thanh đi ngay lập tức.

Nguyên nhìn cha, chàng biết rằng cha rất cương quyết vì cha chàng đã sống trong thời Thanh Niên tiên Phong ở chiến khu Bắc Việt, đã bị tù đầy trong trại tù Lý Bá Sơ, Khu Tư, và đã chạy Cộng Sản cả nửa đời.

Nguyên nhìn qua mẹ và các em gái, đang khóc trong góc nhà, chàng gạt nước mắt dặt cái túi trên tay cha , cúi đầu chào mẹ, và bỏ lại các em chạy vội ra chiếc Honda đang dựng ở hiên nhà. Nguyên đạp cho máy nổ rồi phóng thật nhanh mất dạng.

Nguyên xuống Nha Trang tìm người bạn tên Quang ở Trệt gần Cầu Đá, nhưng người bạn chàng đã đầu thú,

và bị bắt mang đi mấy tháng chưa về, gia đình không biết tin tức. Cha mẹ Quang có đi hỏi tin tức về Quang, được cơ quan công An ở Trục trả lời : Mai mốt anh Quang sẽ về. Nhưng càng chờ càng mất niềm tin, nên cha mẹ Quang rất buồn, và trở nên bất tín đám Cộng Sản tàn ác, trong chế độ bao cấp.

Nguyên ở Trục vài ngày trong nhà cha mẹ Quang, rồi dùng Honda về Sài Gòn qua ngã Phan Rang, Phan Thiết, và Long Thành vào trại Bùi Phát tìm Ông Đạm, với hy vọng ông Đạm sẽ chữa chàng vài ngày, vì ngày còn đi học Văn Khoa chàng đã ở trọ nhà ông , nhưng ông Đạm đã trở nên lạnh lùng không tiếp chàng vốn và như xưa:

- Tôi không thể chứa cậu trong nhà, cậu phải dời khỏi nhà tôi ngay đêm nay, nếu không gia đình tôi sẽ chết với tội Công An Cộng Sản trong khóm phường, tội nó như lũ quỷ dữ sống lại...!

Nguyên nhìn ông Đạm hiểu hoàn cảnh của ông, do đó Nguyên xin ra đằng sau rửa mặt , lấy bộ quần áo rách thay để ngụy trang, bước ra phòng khách chào ông bà Đạm, và lên xe đi thẳng ra ngoài đường Trương Minh Giảng, lên bến xe Bình Tây mua vé xe xuống miền Nam, và trèo lên xe ngồi vào ghế cuối chỗ tối, và cố giả giấc ngủ vội trong lo sợ bị phát giác, sau khi đã cho chiếc Honda của chàng lên nóc xe.

Trong suốt đoạn đường từ Ban Mê thuật tới Sài Gòn, nơi nào Nguyên cũng ghé mắt rất nhanh liếc qua những trạm gác giữa đường để tránh né đám Công An Cộng Sản nhiều như rươi, độc ác như lũ cướp ngày ở mọi nơi. Chúng bắt người đánh đập vô cớ không cần luật lệ, khám xét bơi móc tất cả những hàng hoá trên nóc xe, và ngay cả những gói đồ hành khách ôm trên tay để tìm những gì chúng muốn lấy, muốn khám để bắt đóng thuế, nhất là tìm vàng và tiền Mỹ kim cất giấu trong người nạn nhân.

Người dân bỗng trở thành nô lệ cho kẻ cưỡng chiếm, sợ hãi từng giây phút trong cuộc sống, và đã có vài người đã chết dưới mũi súng của Công An trước sự ngạc nhiên ngơ ngác khiếp đảm của đám đông dân chúng ngay tại cửa chợ hay bến xe.

Nhưng nếu muốn qua khỏi trạm kiểm soát chàng chỉ bỏ vào tay ít trăm, và bắt tay người kiểm soát viên mặt lạnh như muốn giết người là yên lành được đi qua không cần kiểm soát. Cũng vì thế chàng đã phải nhịn ăn để dành tiền cho việc đóng lộ phí chẳng đáng dừng dưới sự bóc lột của Công An Cộng Sản.

Khi tới Cần Thơ Nguyên đã hết tiền và đói, chàng bắt buộc phải bán rẻ chiếc Honda để mua chén cơm đỡ bụng rồi thất thiếu xuống đò, mà chàng chẳng biết con đò sẽ đi về đâu, vì chàng cũng không có chủ đích đi đâu. chàng là kẻ chạy trốn vòng vòng trong chiếc cũi không lồ đang nhốt người dân cả nước, và tình nguyện chết đâu cũng được nhưng đừng chết trong tay Cộng Sản, như lời cha chàng đã dặn.

Cứ thế đời Nguyên trôi theo những năm cơm xin dọc đường, tối ngủ chợ hay chỗ nào cũng được, miễn là không có ai dòm ngó. Nhưng chàng luôn di động hết vùng này tới vùng khác, không có chỗ nào nhất định, thất thiếu như một kẻ điên. Thực ra chàng đã cho mình là kẻ điên với quần áo rách hở lưng, rách túi, dơ bẩn hôi hám cũng may chàng chưa mắc bệnh nhưng đã còm cõi coi không ra Nguyên của mấy ngày tháng trước 30 tháng 4 với đầu tóc rối bời bết bụi không gội, râu ra lung tung và đôi mắt trũng sâu đen quăng vì thiếu ngủ lẫn với lo sợ từng giây.

Có lần trong lúc hoang mang, mềm lòng trong cơn đói, Nguyên nhảy đại xuống thuyền từ chợ lũng Rạch Giá, rồi vì mệt và đói chàng đã ngủ quên, khi thuyền đậu vào bến và đã tối, chủ thuyền đuổi chàng lên bến, Nguyên mới biết chàng đã bỏ Rạch Giá và xuống Chợ Mới, Cà Mau. Nguyên giật mình khi nghĩ tới hai câu nói về Cà Mau trước khi miền Nam bị cưỡng chiếm:

Muối kêu như sáo thổi .

Đĩa lộ như bánh canh

Nguyên than thầm :

- Chắc bỏ xác ở Cà Mau này vì muối, chết đâu không chết, chết vì muối thì nhục thật..!

Nguyên đã rúc vào đồng rơm để tránh muối giữa cánh đồng ngủ vài đêm khi mới đặt chân tới Cà Mau, và mấy tháng chàng đánh liều vào ngủ chung với trâu trong cái mùng che cả chòi của vài nhà giàu trong vùng. Giường là những nắm rơm chàng trải phủ lên những đồng phân khô, nhưng đôi khi chàng không ngủ được vì muối đã đổ xô tới bám đầy vào chân, tay khi chàng ngủ quên trong khi mệt mỏi lo âu, tay chân thò ra khỏi mùng, và những chỗ hở trên thân vì quần áo rách. Những lần như vậy, Nguyên bắt buộc phải ngồi dậy lấy mấy cành tre tươi nhiều lá đuổi muối liến tay cho chính mình và cho cả trâu, vì nếu muối cắn trâu, trâu sẽ không ngủ, nằm đứng không yên và lấy đuôi quạt lung tung, mùng sẽ rách và muối được dịp tràn vào trong mùng cho tới khi trời sáng, nhưng khi trời sáng vừa ló rạng chàng lại phải lẩn vào những ruộng lúa nước để tránh chủ trâu và bắt cá, rắn, hay chuột đồng ăn thay cơm, khi buồn ngủ chàng nằm đại ra bờ ruộng, hay thừa đất khô giữa trời đất thênh thang chẳng ai để ý tới.

Đã mấy tháng ! Nguyên không thể sống như vậy được lâu, vì chàng cảm thấy đôi khi bị sốt nóng lạnh, và thèm cơm, chàng cố gắng mấy ngày bắt cho được mấy con cá nóc lớn sách ra Chợ Mới với dụng ý đổi lấy vài

viên thuốc trụ sinh, hay chén gạo.

Nguyên vừa xách sâu cá nóc từ phía Sông Rạch Hào tới gần Chợ Mới vào buổi sáng sớm. Chàng đã ngạc nhiên nhìn con đường từ cầu tàu ngo qua Ty Công Chánh chạy đến rạp hát Huệ Tinh đã rộn rịp khách mua, người bán mua tấp nập. Mắt chàng đã chợt nhìn thấy một dáng dấp nữ sinh gánh một bên là nồi cháo, và bên khác là rổ bát đũa, thìa và nồi nước rửa chén. Nguyên thèm cháo nuốt nước miếng, nên đi theo cho tới khi vào tới đầu chợ, người bán hàng mới bỏ gánh cháo xuống. Nguyên không thể chờ được nữa, chàng chồm tới nói với cô bán cháo:

- Xin lỗi cô, tôi đói quá và thèm cháo quá, cô làm ơn cho tôi đổi sâu cá này lấy tô cháo được không ?
Cô bán cháo vừa ngước mặt lên nhìn Nguyên, và đưa một cái liếc xéo thật dịu kín đáo như thăm hiểu trạng huống của Nguyên trong ánh mắt. Cô nhỏ nhẹ:

- Được chứ anh. Sâu cá này đổi được hai tô cháo dưa muối, anh chịu không?

Nguyên vội vàng đưa sâu cá nóc cho cô bán cháo rồi ngồi bệt xuống nền đất bụi.

- Một tô cũng được, miễn là tôi có tô cháo.

Cô hàng cháo, liếc nhìn Nguyên rồi mở nồi, lấy tô múc cho Nguyên một tô đầy , trong khi múc cháo cô hỏi Nguyên bằng giọng Ca Mâu đặc quánh.

- Anh nghèo đến độ không có tiền mua cháo à?

Nguyên đưa hai tay cẩn thận đỡ tô cháo và gậy đầu. Chàng lấy thìa múc cháo húp lấy húp để, húp xong tô cháo, Nguyên thấy tỉnh người ra và lấy tay dơ lau miệng, chàng hỏi.

- Tôi còn tô nữa phải không ?

- Phải rồi, anh muốn tô nữa tôi múc cho anh.

Nguyên lắc đầu.

- Không tôi để dành ngày mai, ngày mai cô có tới đây không?

- Ngày nào tôi cũng tới đây bán cháo dưa muối. Mai anh tới đây tôi sẽ trả lại anh tô cháo còn nợ anh.

Bất chợt nàng dịu giọng lại chỉ mình Nguyên nghe trong cái ồn ào của buổi chợ sớm:

- Tuy nhiên anh phải cẩn thận kéo nguy hiểm lắm.

Nguyên nhìn cô bán cháo trân trân bằng đôi mắt cảm ơn, và đưa đôi mắt lăm lét nhìn chung quanh, chàng vội vàng gậy đầu nói nhỏ :

- Cảm ơn cô, nhưng tôi muốn đổi cá lấy vài viên thuốc cảm trụ sinh chữa bệnh.

Cô bán cháo liếc nhanh mọi người, nàng gậy đầu với Nguyên, nói nhỏ:

- Trời đất, thuốc bây giờ đắt lắm, vài con cá của anh đâu có được một viên !

- Thì tôi cứ đưa cá cho cô, khi nào đủ một viên thuốc, thì cô đưa thuốc cho tôi .

Cô bán cháo vừa múc cháo bán cho khách, vừa liếc mắt nháy thật nhanh về Nguyên.

- Thôi cũng được, mai anh mang cá ra chỗ này, tôi sẽ đưa thuốc cho anh. Nhà anh ở xa đây không?

Anh phải đi đi, mau lên...!

Nguyên lắc đầu.

- Tôi nghèo không có nhà.

Chợt cô bán cháo nhìn thẳng vào mặt Nguyên, nói như ra lệnh sau cái nháy mắt thật dài:

- Anh làm ơn đi chỗ khác ngay, để tôi bán hàng. Kéo Công An thấy đông người như họp chợ, họ tới bây giờ thì khốn.!

Nguyên vội vã bỏ cô hàng cháo khắp khểnh, cúi đầu đi vội vàng, mắt ráo hoảnh nhìn quanh như chạy trốn, và biến mất vào đám dừa nước dày đặc mênh mông của Cà Mâu bên đê sông Rạch Hào cách chợ vài cây số.

Nguyên vừa đi, lòng thầm nghĩ "không biết cô bán cháo này có ý gì, sao lại nháy mắt với mình, rồi lại đuổi mình đi ! lạ thật,,, Kệ mẹ nó... Tới đâu hay đó... đường nào cũng chết, nhưng không chết đói là được. Đi bắt cá mai mang đổi lấy thuốc rồi sẽ hay."

Hai

Sau hơn ba năm sống trong bếp của gia đình Nga ít đi ra ngoài với danh nghĩa anh của Nga bị tàn phế từ nhỏ và luôn mặc quần dài để ngụy trang như chân bị tật nguyền. Mỗi lần chẳng hạn đường Nguyên phải ra ngoài, chàng phải chống một cây gậy và đi cà thọt, đôi khi giả bộ té như đứng không vững.

Nguyên hiểu được rằng Nga trước ngày 30 tháng 4 nàng là học sinh lớp 12 Trường Trung Học An Xuyên, cô học trò miền tỉnh nhỏ ưa ăn trái cóc ở xe bán hàng rong trước rạp Huỳnh Long , xem hát tại rạp Huệ Tinh và

hay qua phía sau chợ để thơ thẩn đi bộ trên Công trường Bạch Đằng hứng gió ngàn từ biển thổi về.

Sau ngày 30 tháng 4 Cộng Sản cưỡng chiếm miền Nam nàng phải theo cha mẹ bỏ Tỉnh An Xuyên về miền quê mua đất gần sông Rạch Hào như một cách chạy trốn chương trình kinh tế mới đánh phá tư sản của Cộng Sản, Nga có người anh cả Biệt Động đã tử trận tại Khe Sanh, và người anh kế lính dù bỏ thân tại An Lộc. Cha mẹ Nga đã già, ông bà sống bình dị qua ngày sẽ không ai để ý bắt bớ hoặc đấu tố vì ông bà sống nghèo, hơn nữa ông bà không muốn bỏ quê hương có nắng bụi mưa xình của xứ An Xuyên để chạy ra nước ngoài như một vài người bạn của ông bà đã ra đi bằng thuyền qua Thái Lan trong ngày mất miền Nam. Nhưng trong tâm thức, ông bà lo cho tương lai Nga sau này, và luôn thở dài khi thấy vai nữ sinh bây giờ nặng gánh cháo trắng dưa muối mỗi ngày đi bộ trên lộ xa...!

Cũng vì thế Nga đành phải ở lại với cha mẹ, và gánh cháo dưa muối nàng thường gánh ra đầu chợ bán là một sự nguy trang để sống trong cảnh quan tha, ma bắt dưới chế độ tàn ác khủng bố, giết chóc của Công An Cộng Sản giữa ban ngày.

Một chiều Nguyên đang ngồi ngoài hè sau đánh vầy mấy con cá nóc mẹ của Nga mới mua về, bỗng nghe tiếng Nga khóc trong bếp và có tiếng nói của mẹ Nga:

- Nếu con không bằng lòng lấy nó, thì chết cả nhà đó.

Tiếng Nga gằn giọng :

- Thà chết con cũng không lấy thằng cán bộ mất dạy đó.

- Nhưng nó đã tới nhà và ra lệnh cho cha con phải làm như ý nó muốn.

Nguyên sực nhớ tới gã cán bộ sáng nay tới nhà trong khi Nguyên trốn yên lặng trong góc bếp. Chàng nghe loáng thoáng những câu nói hống hách của hắn, và tiếng thở dài van xin của cha mẹ Nga :

- Ông phải nhớ điều tôi nói, nếu không là chết cả nhà ! Cả thằng con què của ông tôi cũng không tha đó, nghe chưa!

- Dạ

- Tôi còn biết rằng ông có hai người con trai đi lính nguy. Đó là có tội với nhân dân ông hiểu không!

- Dạ

- Vậy thì ông bà phải làm điều tôi muốn ông bà phải làm hiểu chưa!

- Dạ, xin ông bỏ qua cho cháu, nó còn nhỏ quá mà!

Nguyên chợt hiểu thì ra thằng cán bộ Bắc Kỳ trên phường vừa tới hồi chiều. Mấy tháng nay hắn thấy Nga đẹp, có duyên nên hắn đã mê, và sàm sỡ với nàng mấy lần. Hắn cũng đã nhiều lần ghé nhà thăm hỏi cha mẹ nàng, nói ngọt như mía lùi, và lễ độ như con cháu, ai dè hắn manh tâm theo dõi gia đình nàng, sau khi hắn biết mọi chi tiết, hắn trở mặt khủng bố, dọa nạt ép cha mẹ Nga gả nàng cho hắn!

Nguyên bực tức bỏ mạnh con dao đang đánh vầy cá xuống con cá trên miếng gỗ làm con cá bị chặt đôi với nỗi uất hận của chàng, trong khi tiếng Nga khóc lớn hơn làm chàng đau lòng. Nguyên thầm nghĩ rồi chửi thề :

- Đồ chó chết, để tao xem mày là ai ! Có ngày mày vào đây một mình là bố sẽ giết mày, chôn xuống mương luôn, rồi ra sao thì ra, đảng nào tao cũng sẽ chết vì tội mày không sớm thì muộn. Nhân lúc này đánh đổi có sao đâu!

Ngay đêm đó trong khi Nguyên đang trần trọc trong góc bếp với những ý nghĩ về Nga, và cách nào thủ tiêu thằng cán bộ chính trị chủ tịch phường. Chàng nghe tiếng chân Nga đi tới phía góc bếp nơi chàng đang nằm, nhưng chàng vẫn lặng yên xem Nga làm gì. Nga dừng lại bên mùng, nàng đứng suy nghĩ vài giây rồi cúi xuống vạch mùng rút vào trong, tay nàng vỗ vào vai Nguyên đánh thức chàng dậy.

- Anh Nguyên... Anh Nguyên... Dậy em muốn nói chuyện quan trọng với anh. Nguyên bàng hoàng bật dậy quơ vội cái áo định chạy ra ngoài vườn sau, trong khi Nga cần tay chàng trong bóng tối kéo lại, nàng dịu giọng :

- Không có gì đâu anh Nguyên, Anh chạy đi đâu vậy? Em muốn đánh thức anh dậy nói vài điều với anh mà thôi.

Nguyên ngại ngùng:

- Sao cô không thắp đèn lên, ngồi thế này hai bác biết hiểu lắm kỳ lắm, tôi mặt mũi nào còn có thể trốn ở đây. Tôi đã nhờ vả cô và hai bác...! Hai bác đã coi tôi như con ruột cô biết không ?

Nga gật đầu, giọng buồn phiền:

- Chính vì thế em mới xuống đây với anh, không sao đâu anh, em đã nói với cha mẹ em rồi.

- Em nói cái gì? Nguyên ngạc nhiên hỏi.

- Chuyện em muốn lấy anh làm chồng, trước khi em làm vợ hờ của hắn.

Nguyên chạy vội ra khỏi mùng:

- Cô Nga nói gì lạ vậy! Tôi nhất định không làm chuyện này đâu, mặc dù tôi cũng yêu cô từ lâu rồi, nhưng nhất định là không được. Tội cho em...!

Nga níu tay Nguyên ngã và lòng chàng khóc sục sùi.

- Anh Nguyên, em yêu anh, nên em mới chứa anh trong nhà, cha mẹ em đều biết chuyện này, và bằng lòng gả em cho anh từ lâu rồi. Em chỉ chờ thời gian và anh bằng lòng cưới em hay không mà thôi. Nhưng không ngờ xảy ra chuyện trở trêu này. Em phải cứu cha mẹ em, thằng khốn nạn đó nó làm thật đó. Em đã thấy nó hại nhiều người rồi! Em không muốn cha mẹ em đi tù, hay đuổi đi kinh tế mới vì em. Em bằng lòng cho anh mà!

- Nhưng hai bác biết thì nguy lắm ! Khổ cho em... em hiểu không ?

- Chuyện chẳng đáng dừng rồi anh... Nếu cha mẹ em biết cũng thế thôi...Ông bà đâu có muốn nó hại đời em...! Thà rằng em trao tặng anh tất cả rồi mai ra sao em không cần biết tới nữa.

- Nga! Em nói gì vậy?

Nga úp mặt vào vai Nguyên nức nở:

- Cũng đành như thế thôi anh à. Em yêu anh lắm, anh biết không ?

- Anh biết. Anh cũng yêu em, nhưng hoàn cảnh anh không thể giúp em được gì cả. Chỉ có cách anh giết nó!

Nga vội bịt miệng Nguyên:

- Anh đừng nói vậy! Em sợ lắm! Giết nó rồi anh sẽ ra sao...!

- Không, anh phải giết nó, nó hại đời em.

Nga rúc vào lòng Nguyên:

- Nó chẳng làm gì em được đâu, Em yêu anh, em muốn anh yên thân sống với cha mẹ em, và em cho anh tất cả mà...!

Nguyên ôm chặt Nga trong lòng, với giọng đau đớn tột cùng:

- Anh đâu có thể sống như vậy được hả em. Đời anh phải nương tựa vào người đàn bà anh yêu hay sao?

Nga ôm Nguyên và hai kẻ yêu nhau đều khóc sục sùi trong đêm tối, Nga vuốt tóc Nguyên thì thầm:

- Vậy thì từ nay mỗi tối em đều xuống bếp ngủ với anh.

- Không được đâu em.

- Không em đã nhất định rồi, em sống với anh chỉ một tuần thôi, rồi em sẽ xa anh đó, anh biết không?

Ba

Vài tháng sau khi về làm vợ gã cán bộ chính trị phường, tên Hùng, Nga cố gắng âm thầm dùng quyền lực, tiền bạc của gã cán bộ để tìm lối thoát cho Nguyên ra khỏi Việt Nam bằng đường biển.

Một đêm tối trời, có mưa lâm râm Nga tắt tả chạy xe Honda về nhà, nàng xông thẳng vào bếp giữa nửa đêm không thắp đèn, nàng kéo Nguyên dậy, và nói trong vội vàng thúc dục:

- Anh Nguyên, anh phải theo em đi ngay, có thuyền đợi ngoài biển rồi.

Nguyên ngạc nhiên.

- Thuyền nào ?

- Thuyền chạy ra nước ngoài đó, anh đi theo em ngay, bỏ lại tất cả.

- Ba má em ?

- Ba má để em lo....!

Nguyên như kẻ mất trí chạy theo tay kéo của Nga ra sân trước, và như cái máy chàng theo lời Nga ngồi lên sau chiếc xe Honda, trước sự ngạc nhiên của ba má Nga, nhưng họ chỉ im lặng nhìn theo chiếc xe rồ ga chạy nhay trong đêm mưa, rồi âm thầm khép cánh lại không lời từ biệt.

- Ôm chặt lấy em.

Nguyên ôm qua bụng Nga và nhận thấy bụng Nga có vẻ khác thường, nhưng chàng đã không có thì giờ hỏi Nga, và cố gắng nghe những lời chỉ dẫn của Nga để cho nàng được yên lòng.

- Nhất định anh phải nghe em, anh phải đi ...! Nếu thoát được cô gắng sống nghe anh...! Anh thương em thì anh phải sống nghe chưa...!

Nga hối hả phóng xe chạy quanh co trong đêm, khi tới sông Rành Hào nàng thắng gấp xe, tắt máy bước khỏi xe một quãng xa. Nga dừng lại ôm lấy Nguyên khóc sục sùi, nàng chỉ chiếc ghe sau khi với với Nguyên:

- Anh đi được bằng an, em chờ tin anh...! Có thể nào chẳng nữa cũng đừng uống phí đời anh nghe chưa! Anh phải chờ em...!

- Trong lúc Nguyên bịn rịn, Nga kéo Nguyên sát vào mặt nàng rồi hôn chàng thật lâu, sau đó vung tay

đẩy Nguyên xuống chân đê sông Rạch Hào, và bảo chàng chạy tới chiếc ghe đang bập bênh trong bóng đêm và có người bước xuống.

- Anh xuống ghe kia đi đi...đi đi anh, ghe lớn đang chờ ngoài khơi... anh đi bằng an. Thôi em về đây... Nếu thoát được chờ em qua... Em sẽ tìm anh..

Bốn

- Dady...! Dady...! Con vừa nhìn thấy một bà gần giống như hình ba bỏ trong bóp, trên bàn thờ, và một người khác nhìn đằng sau giống hệt dady lắm. Con tưởng là dady nên chạy theo gọi, nhưng không phải. Mắc có quá chừng hà...!

Nguyên trở mắt nhìn đứa con gái đầu mười tuổi của chàng, nó đang vừa thở vừa nói. Chàng ngồi xổm để nhìn vào mặt con, quả mãng :

- Con đi đâu để ba má tìm khắp nơi ? Cứ tưởng con bị bắt cóc rồi.

Bất chợt Hellen quay mặt nhìn mẹ , nói:

- Mẹ à, con nhìn thấy một người giống dady ghê lắm, nên con chạy theo gọi. Ông ta quay lại, mặt cũng giống dady làm con hết hồn. Con mắc cỡ, bây giờ dady lại la con kìa..!

Nguyên ngạc nhiên, kéo Hellen tới gần an ủi và dò hỏi:

- Con gặp hai người đó ở đâu ?

- Trong parking chợ Lion mà dady vừa dắt con ra đó.

- Con gặp ở đâu?

- Con đã nói ở ngoài parking chợ đó mà. Người đàn ông giống ba ghê lắm. Nhưng trẻ hơn dady..

Nguyên chợt nghĩ tới Nga, chàng lay vai con gái, hỏi vội vàng trong khi đưa mắt nhìn quanh parking trước cửa chợ Lion.

- Hai người đó đâu rồi con ?

- Họ vừa lên xe đi rồi... Đó chiếc xe màu xám vừa quẹo ra đường King đó ba..!

Nguyên nhìn theo tay chỉ của Hellen, đầu chàng bỗng trở lên nặng trĩu, rồi bởi những hình ảnh của Nga, những ngày chàng sống ẩn nấp trong nhà nàng, và nhất là những đêm bên nàng trong xó bếp, và ngày nàng đẩy chàng xuống chân đê sông Rạch Hào để xuống thuyền chạy ra biển.

Hai mươi lăm năm, Nguyên sống trên đất Mỹ, mười lăm năm bất tin Nga, chàng chỉ biết Nga đã có một con trai sau hai năm chàng sống ở trại tỵ nạn Song Kha TháiLand. 15 năm không tin tức gì về Nga sau khi chàng đã tìm lại sự cân bằng tâm hồn và công việc hàng ngày tại Hãng IBM. Chàng cố gắng làm để hy vọng có ngày đoàn tụ với Nga, nhưng tin tức về Nga đã không còn cách nào có thể gặp lại, mặc dù chàng đã có vài lần về tìm Nga, nhưng mọi người biết về gia đình Nga đều nói nàng đã vượt biển với thằng con sau khi cha mẹ nàng qua đời.

Chàng nghĩ rằng mẹ con của Nga đã chết trên biển, và chàng đã lập bàn thờ cho Nga ở trong nhà trước khi lấy Khanh. Chàng nói với Khanh : Nga là người vợ trước đã qua đời trong khi vượt biển từ Cà Mau.

Sao bây giờ Nguyên bỗng dưng lại có người giống chàng, một ý nghĩ bất ngờ le lói về Nga! Nguyên thầm nghĩ : Biết đâu đó là Nga và đứa con của chàng d-a~ tạo ra từ xó bếp, mặc dầu Nga không nói lúc chia tay 25 năm trước.

Nguyên thầm ao ước:

- Nga à! Có phải em và con không !!!? Sao tình chúng ta luôn oan nghiệt thế này! Em cứ như cái bóng bỗng xuất hiện trong đời anh rồi mất hút để anh mong, và tìm kiếm cả đời...! Nếu thực sự là em và con, em làm ơn xuất hiện cho anh gặp, anh vẫn còn yêu em, vẫn còn nhớ những ngày tháng cũ bên nhau. Nhớ sự hy sinh của em....!

Nguyên vội quay đi nơi khác để tránh cặp mắt ngạc nhiên của Hellen đang nhìn chàng, và gạt vội vài giọt nước mắt thầm kín chạy trên má ! Chàng thở dài nhủ thầm.

"Nga! Em à...! Anh còn nợ em ...!"

San Jose May 6, 2008